

De Ster

MOLEN TE LEIDEN

September 1955

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

55e JAARGANG

Nr 9

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistente:

JOH. E. WESTERDUIN

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Het Tabernakel Koor in Nederland . . .	259
En zij aanschouwden God, Spencer W. Kimball	261
Inwijdingsgebed	268
Onze Zonnehoek, verzorgd door J. Westerduin	269
Iemand waar wij veilig zijn, Richard L. Evans	271
Foto van het Tabernakel Koor	272
Mijn vrede geef ik U, S. Pons	274
Slechts de getrouwen bleven	281
Het Zomerkamp	283
Muziek in onze Zending, verzorgd door A. L. Lyon	284
Gebeurtenissen in de Zending	285
O mijn Vader	288

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

HET TABERNAKEL KOOR IN NEDERLAND

De afgevaardigden van het Tabernakel Koor en vertegenwoordigers van de Nederlandse Zending na de receptie met Amsterdams Burgemeester, Mr. d'Ailly en de Amerikaanse Consul te Amsterdam voor het stadhuis.

MET grote vreugde werd een lange rij bussen, die het Tabernakel Koor Dinsdag 30 Augustus naar ons land brachten, begroet. Voor het eerst in de geschiedenis kwamen deze afgevaardigden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen naar ons land en naar andere landen van Europa om hier uitvoeringen te geven en ook bij de grondbreking van de Tempel in Engeland en de inwijdingsdienst van de Tempel in Zwitserland tegenwoordig te zijn. — De gasten zullen de drie dagen, die zij in ons land zijn in

Amsterdam logeren. Daar zijn de 379 leden van het Koor met hun familieleden in alle beschikbare hotels ondergebracht. Het koor vond een buitengewoon warm onthaal in Amsterdam. Dinsdagmiddag had een groep afgevaardigden een persconferentie in het Hotel Victoria en daarna werden zij op het stadhuis door de burgemeester, Mr. d'Ailly ontvangen. Mr. d'Ailly, met zijn ambtsketen bekleed, heette de bezoekers van harte welkom en sprak de afgevaardigden in het Engels toe.

Elder Richard L. Evans van de

Raad der Twaalven bedankte de burgemeester voor zijn hartelijk onthaal en Broeder van Tussenbroek sprak namens alle Hollandse leden van het Koor. De Amerikaanse Consul te Amsterdam, Mr. Elwin Saberts, uitte ook zijn dankbaarheid voor de moeite, die deze fijne mensen genomen hebben om ons hier te bezoeken en hij wenste hun veel succes gedurende hun verblijf in Europa.

Die avond werd er een uitzondering gemaakt en werden Amsterdams grachten voor deze bijzondere gelegenheid verlicht om de bezoekers gedurende hun rondvaart in verrukking te brengen. Vele leden hadden nog nooit iets dergelijks aanschouwd, het was sprookjesachtig. Zij zullen er nog vele jaren over praten.

Woensdagmorgen vertrok de groep naar Volendam om zich daar ook eens in een echt Hollandse klederdracht te steken en van deze attractie van Nederland te genieten. De American Express Co. heeft hun gehele verblijf in ons land verzorgd en de vertegenwoordigers van deze maatschappij uitten hun bewondering voor het uithoudingsvermogen van de koorleden. Zij hebben vele reizen verzorgd maar nog nooit een zoals deze.

De leden van het koor zijn aan werk gewend, want ook thuis oefenen zij twee keren per week voor vele uren en daarnaast hebben zij allen nog hun dagelijkse

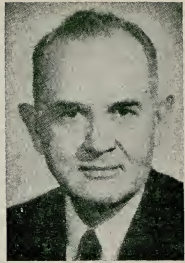
bezigheden. Wij vinden huisvrouwen, schoolmeisjes, boeren, ambtenaren en zakenmensen onder hen, die onvermoeid en met grote blijdschap hun tijd en talenten geven om ons op het ogenblik met hun ontroerende muziek te verrukken. Wij weten, dat zij warmte en toegenegenheid in de harten van onze Hollandse leden en niet-leden zullen vinden. Hiervan getuigen ook de vele artikelen, die in de verschillende dagbladen verschijnen.

Onder de bekwame leiding van Prof. J. Spencer Cornwall en Richard P. Condie als ass. dirigent, Dr. Alexander Schreiner en Dr. Frank Asper als organisten en Elder Richard L. Evans, die het „Gesproken Woord” verzorgd, is het koor wereldberoemd geworden.

Hun bezoek aan ons land is iets overweldigens geweest. Er was een enorme aanvraag voor plaatsbewijzen voor de twee concerten en al één uur nadat de voorverkoop begon, waren alle plaatsen uitverkocht. Iedereen, die het voorrecht had om een concert bij te wonen, heeft zekerlijk een blijvende herinnering ontvangen; dit was iets onvergetelijks!

Wij zijn dankbaar voor het bezoek van het Tabernakel Koor en wij vragen onze Hemelse Vader elk lid ervan met gezondheid en sterkte te zegenen opdat zij nog vele mensen met hun talenten mogen verkwikken.

EN ZIJ AANSCHOUWDEN GOD...

*Toespraak gegeven door Elder Spencer W. Kimball
ter gelegenheid van de inwijding van het
nieuwe Kerkgebouw te Rotterdam-Oost.*

Broeders, Zusters en vrienden,

HET is een grote vreugde om voor deze plechtige gelegenheid met U in dit mooie gebouw te vergaderen. Met U heb ik van de prachtige muziek, liederen en toespraken genoten. Dit is een buitengewoon belangrijke gebeurtenis! Vandaag zal dit prachtige gebouw aan onze Hemelse Vader opgedragen worden, dit gebouw, dat uit opofferingen tot stand gekomen is. Vele mensen hebben uitstekende diensten verricht en wij willen graag onze dankbaarheid tot hen betonen, velen van U hebben opofferingen gemaakt om tot de oprichting van dit gebouw te kunnen bijdragen. Wij laten U onze zegen voor deze dienstbaarheid. Wij mogen echter de vele anderen niet vergeten, die ook hun bijdragen gegeven hebben: kleine kinderen in Amerika, weduwen door geheel Europa, mannen en vrouwen in China en Japan, de ingeborenen van de eilanden in de Stille Oceaan, de mensen uit

Australië en Zuid Afrika. U heeft veel hulp gehad. Getrouwe, opofferende leden van de gehele wereld hebben hun bijdrage tot dit gebouw gegeven. Is het niet heerlijk om tot een dergelijke coöperatieve familie te behoren? Mensen van de gehele aarde, rijken en armen, zijn gehoorzaam aan de Wet van Tiende. Het geld wordt in de schatkamer verzameld en wordt dan weer onder alle gemeenten ter wereld verdeeld voor heerlijke doeleinden, zoals dit gebouw. Alle leden van de kerk hebben een aandeel in dit gebouw, zoals U een aandeel heeft in alle andere gebouwen, die de kerk behoren. Vandaag zou ik graag over profeten willen spreken. Een genaamd: Mozes. Hij werd op een hoge berg genomen en daar aanschouwde hij de wereld waarop hij geschapen werd, hij aanschouwde de wereld en de einden ervan en alle mensen kinderen die op de aarde geschapen

waren en nog zouden worden. Met andere woorden, zijn ogen werden geopend en hij zag niet alleen wat er in zijn eigen dagen gebeurde maar hij zag ook, wat er in de komende jaren zou gebeuren. Hij heeft de wereld gezien, zoals zij vandaag is. Naar alle waarschijnlijkheid zag hij ook de grote oorlog, die ons eigen gebouw in deze omtrek hier vernietigde. Hij zag ook wat er gebeuren zou tussen onze tijd en de tweede komst van Christus, wanneer Hij op aarde zal komen om te regeren. Toen het gezicht ten einde was, trok de Heer zich van Mozes terug en Mozes werd alleen achtergelaten en Mozes viel ter aarde. Na vele uren had hij zijn eigen kracht weer terug gewonnen en zeide: „Nu, om deze redenen weet ik, dat de mens niets is, maar mijn eigen ogen hebben God aanschouwd, niet mijn lichamelijke ogen maar mijn geestelijke ogen, want mijn lichamelijke ogen zouden dit niet kunnen verduren; ik zou verdord in Zijn tegenwoordigheid gestorven zijn. Zijn heerlijkheid was over mij, en ik aanschouwde Zijn gelaat, ik was voor Hem verheerlijkt.

Ik geloof dit, mijn Broeders en Zusters, ik weet, dat het waar is. Mozes zag zijn Hemelse Vader, hij hoorde Zijn stem. Zijn getuigenis heeft door de eeuwen heen geklonken. De Heiland der wereld sprak over Mozes. Wat hij zeide is waarheid. Wij hebben slechts zijn woorden, er waren geen getuigen, maar toch is het waarheid.

Nog een profeet stond op. Zijn naam was Saul en hij kwam uit Tarsus. Ook hij vertelt zijn eigen geschiedenis. — Hij was op weg naar Damascus om de aanhangers van Christus aldaar te vervolgen en te vernietigen. Plotse-ling werd hij door een hemels licht omgeven en hij viel ter aarde, zoals Mozes hoorde ook hij een stem, die tot hem zei: „Saul, Saul, waarom vervolgt gij mij?” Paulus kende Hem niet erg goed, hij had er nooit moeite voor gedaan om deze dingen te onderzoeken en hij antwoordde: „Wie zijt gij Here?” En de Here zeide: „Ik ben Jezus Christus, dien gij vervolgt, het is U hard om met Uw verzenen tegen de prikkels te slaan.”

De mannen, die met hem reisden stonden sprakeloos, toen zij een stem hoorden maar niets zagen. Paulus verloor op dat ogenblik zijn gezicht en kon geen mens meer zien. U kent de geschiedenis, hoe Paulus de raad van de hemelse stem opvolgde, hoe hij naar de stad ging en een man vond, die het Heilige Priesterschap bezat, een man, die zijn handen op het hoofd van Paulus legde en hem zegende zodat hij na enkele dagen weer kon zien, die hem doopte en die hem op weg naar zijn grote getuigenis zond. U kent de geschiedenis, hoe hij naar Arabië ging om zich daar voor zijn zending voor te bereiden, U kent de wonderlijke verandering van een vervolger tot een der grootste steunpilaren van de Kerk van Jezus Christus. Toen werd hij naar de heidenen

gezonden om hen het Evangelie te verkondigen (Het was alreeds aan de joden verkondigd). Hij moest veel moeilijkheden meemaken, vele keren hing zijn leven slechts aan een zijden draad en er zijn slechts enkelen, die meer voor hun geloof hebben geleden. Hij zeide van zichzelf: „In arbeid overvloediger, in doodsgevaar menigmaal. Van de joden heb ik veertig slagen min één vijfmaal ontvangen. Driemaal ben ik met roeden geselsd geweest, eens ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een ganse dag en een nacht heb ik in de diepte doorgebracht. In reizen menigmaal in gevaren van rivieren, in gevaren van moordenaars, in gevaren van mijn geslacht, in gevaren van de heidenen, in gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren op de zee, in gevaren onder valse broederen; in arbeid en in moeite, in waken menigmaal, in honger en in dorst in vasten menigmaal, in koude en naaktheid.”

U kent al deze vreselijke dingen, die hij voor het Koninkrijk leed. Nadat hij duizende mijlen afgelegd had, vond hij tenslotte zijn weg naar Jeruzalem terug. Weer werd hij in de gevangenis geworpen en hij werd voor het volk gebracht om hen rekenschap af te leggen voor zijn afval en toen de mensen bereid waren hem te vernietigen, stond hij boven aan de trappen en zeide tot hen: „Ik ben een Joods man van Tarsen, opgevoed in deze stad aan de voeten van Gamaliël en hij vervolgde de Christenen.” En dan

vertelde hij weer zijn hele geschiedenis aan het volk, dat hem niet geloofde. „Toen ik reisde en Damascus genaakte, omtrent den middag, scheen plotseling uit de hemel een groot licht om mij heen. Ik viel ter aarde en ik hoorde een stem tot mij zeggende: „Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?” Zij, die met mij waren, zagen wel een groot licht maar zij hoorden de stem niet.”

Hij werd verder vervolgt en uiteindelijk voor Koning Agrippa gebracht en wederom zei hij tot deze grote koning: „Laat mij mijn geschiedenis vertellen. Tegen de middag, o koning, zag ik op de weg een licht boven de glans van de zon des hemels mij en degenen, die met mij reisden omschijnend. Toen wij allen ter aarde nedergefallen waren hoorde ik een stem tot mij sprekende: „Saul, Saul, waarom vervolgt gij mij?” — Daarna vertelde hij de rest van de geschiedenis. Hij had geen getuigen, maar de grote koning Agrippa geloofde hem omdat het van zijn hart kwam. Ook ik weet, dat hij de waarheid sprak.

Paulus zeide tot de koning: „Ik weet, dat gij gelooft!” Toen zeide Agrippa tot hem: „Gij beweegt mij bijna een Christen te worden.” Paulus zag een licht en hoorde een stem zoals Mozes jaren voor hem had gedaan. Zelfs de koning geloofde zijn geschiedenis. Hij had geen getuigen, want de mannen, die met hem waren en door de kracht van het licht en de stem op de aarde geworpen werden, dachten dat zij het hoorden

donderen. Nooit van te voren hadden zij een licht zoals dit aanschouwde. Zij hoorden de stem niet, want zij waren niet op geestelijke dingen ingesteld.

De geschiedenis van Paulus, zoals de geschiedenis van Mozes kwam van één enkele stem, van één enkele profeet. Die stemmen en die getuigenissen zijn door honderden millioenen aanvaard. Er kwam een andere profeet in de wereld. Hij was een jonge man en leefde gedurende de laatste eeuw. Met vragende en onderzoekende gedachten ging hij naar een bos en wederom gebeurden er grote dingen. Toen hij daar bad werd hij door de macht van de Boze op de aarde geworpen en zoals Mozes en Paulus kreeg hij eindelijk weer kracht, toen keek hij op en zag een geweldig licht en hoorde een stem. (Het schilderij van Broeder van der Does in de Kerk van Rotterdam-Noord laat ons duidelijk zien hoe de jongen op de grond ligt, nadat hij zich hersteld had van de uitwerking van de schok van die kwade macht). Zoals Mozes en Paulus was hij nu klaar voor het glorieuse gezicht, dat zich voor zijn ogen zou gaan ontvouwen. — Een groot licht kwam uit den hemel, helderder dan de middagzon en in dit licht aanschouwde hij twee Hemelse Wezens. Een van hen was dezelfde, die aan Mozes en Paulus verscheen, op dezelfde manier met dezelfde stem en dezelfde persoonlijkheid. De andere was Zijn Vader, U en mijn Hemelse Vader. Het waren Elohim,

de God der werelden en Zijn Zoon Jesus Christus. De Vader op de Zoon wijzende zeide: „Dit is Mijn geliefde Zoon! Hoor Hem!” Wederom zagen sterfelijke wezens boodschappers uit de hemelen.

De stem, die nu tot deze jonge man sprak, was die van Jezus van Nazareth. Hij leefde nadat men Hem op Golgotha gekruisigd had. Hij was uit het graf verreezen en sprak nu tot deze jongeman: „Sluit U zich bij geen van deze kerken aan, want zij zijn een gruwel in Mijn ogen. Zij onderwijzen de leerstellingen der mensen. Zij genaken Mij met hun lippen maar hun harten zijn ver van Mij. Als U getrouw zoudt willen blijven dan zal U een instrument in Mijn handen zijn, om het waarachtige Evangelie weer op aarde te herstellen.” Het gezicht was geëindigd. De personen verdwenen wederom in de lucht en het licht verbleekte. De jongeman ging naar huis en vertelde daar zijn ouders de geschiedenis van zijn geweldige ondervinding. Zij geloofden hem, maar de predikanten geloofden hem niet net zo min als de rabbis Paulus geloofden en anderen de woorden van Mozes. Niettegenstaande was het een glorieuse gebeurtenis en het is waarheid. Deze jongen werd volwassen en toen werden andere openbaringen ontvangen, zoals Paulus en Mozes hen eens ontvingen. Als een gevolg van deze aanhoudende openbaringen kwam de waarheid, onbevlekt en onbedorven, tot deze wereld. Niemand, waar

dan ook ter wereld, kende in 1820 de ware persoonlijkheid van God. Niet een van deze miljoenen mensen wist wat voor God er in de hemelen woonde, want zij hadden met hun eigen verstand het ware begrip omtrent God vernietigd. Deze jonge profeet bracht de positieve wetenschap, dat God leeft, dat Hij een persoonlijk wezen is, in Wiens beeld de mens geschapen was, in Wiens gelijkenis Jezus Christus geschapen was. Dit is de opzienwekkende wetenschap, die sedert negentien eeuwen op aarde gekomen is. De wereld gelooft er niet aan. Zij geloofden Paulus en zijn medewerkers ook niet, zij geloofden Mozes niet en toch berust het op waarheid. Verdere openbaringen brachten de Kerk van Jezus Christus voort. Niet de kerken van mensen met hun eigenaardige, verwarde leringen; niet de kerken met hun veranderde organisaties, maar de Kerk van Jezus Christus. Zij werd wederom georganiseerd in 1830 naar dezelfde wijze zoals Christus haar zelf organiseerde 1800 jaren geleden met apostelen en profeten. Zuivere onveranderde leerstellingen kwamen door openbaring op dezelfde wijze zoals Christus hen 1800 jaren geleden gaf. Het Priesterschap, de macht om de verordeningen van het Evangelie te bedienen werd hersteld. — De Kerk begon met zes leden, maar zij is ontzaggelijk gegroeid. Op het ogenblik rekenen één en een kwart miljoen mensen zich leden van deze Kerk. De Kerk heeft moeilijke tijden

gehad, zodra zij opgericht was, begon Satan te werken. Hij heeft ontelbare leugens verteld, die over de gehele wereld zijn uitgeroepen. Leugens, die de gedachten en de harten der mensen met vooroordeel gevuld hebben, als een wapenrusting om hen heen; zij wilden niet luisteren of denken of onderzoeken. Het duurde echter slechts enkele jaren tot honderdduizenden tot de Kerk behoorden.

Zoals Paulus vervolgd werd, zo werd ook deze jongeman vervolgd. Hoevele keren werd Paulus gestenigd en gegeseld? Hoevele keren werd hij in de gevangenis geworpen? Heeft dit bezeugen, dat Paulus ongelijk had, dat zijn leerstellingen verkeerd waren? Deze jongeman was zesenzeventig keren in de gevangenis geworpen, men sloeg hem dag en nacht. Men sleepte hem gedurende de winter over de koude bevroren grond, scheurde zijn kleren van zijn lichaam, bedekte hem met pek en daarna met veren; dit was slechts het begin van de vele vervolgingen. Waarom? Waarom werd Paulus vervolgd?

Waarom werd Petrus gedood? Christus gekruisigd? En waarom werd deze jonge man vervolgd? Zesenzeventig keren werd hij uit de gevangenis ontslagen omdat men niets tegen hem in kon brengen, hij had geen wet overtreden, alles wat hij deed was het leren van nieuwe waarheden, die de wereld niet kon begrijpen. Nieuwe waarheden? Neen — oude waarheden die door Chris-

tus zelf negentienhonderd jaren geleden verkondigd werden, maar de wereld is afgedwaald, de organisaties van de kerken zijn van het ware pad afgeweken.

Onmiddellijk ontstonden er geweldige godsdienstige botsingen die zich tot geweldige vervolgingen ontwikkelden. Van zijn eerste gezicht af, leed de profeet vierentwintig jaren vreselijke kwellingen onder de handen van mensen, die niet eens waardig waren zijn schoenriemen te ontbinden. Zij volgden hem naar de laatste gevangenis waar hij heen gebracht werd en zij kwamen daar met zwart gemaakte gezichten om hem te doden. Zij schoten zijn lichaam vol met kogels en hij stierf als een martelaar en als een getuige tot de waarheid van zijn visioen.

De vijanden dachten, dat nu de profeet gedood was, ook de kerk teneinde zou zijn en zij drongen de eigendommen van de leden van de kerk binnen en in 1846 dreven zij alle mensen uit het land. Zij verbranden hun prachtige Tempel. Zij plunderden de huizen en boomgaarden. Zij jaagden de Heiligen over de grote Mississippi rivier gedurende Februari. Zij gingen over het ijs en toen zij omzagen aanschouwden zij hun tempel en hun huizen in vlammen. Die zelfde nacht werden negen babies geboren op de oevers van die rivier. Honderden mensen trachten zich bij een klein vuur in de sneeuw te verwarmen. Gedurende die nacht hielden vrouwen dekens over de moeders terwijl zij hun kinderen

ter wereld brachten. Dan verzamelden zij wagens en karren, wat zij maar konden vinden om de ondoordringbare woestijnen, de duizende mijlen onbewoond land te doorkruisen. Zij hadden geen plaats om te overnachten, niets om te eten — het weinige, dat zij hadden vervoerden zij in hun wagens of droegen het op hun ruggen. Zo nu en dan doodden zij een buffel en op een zekere nacht werden zij op een wonderbaarlijke wijze gevoed. Een zwerm kwartels liet zich in de nederzetting neder en zij waren zo tam, dat men hen kon vangen en eten.

Vele van deze Heiligen werden door de Indianen gedood, velen kwamen door honger om het leven en velen door bevriezing. Zesduizend hunner vonden hun graf in deze uitgestrekte woestijnen.

De eerste kleine groep trok voort met de profeet des Heren, die Joseph Smith had opgevolgd, aan het hoofd. In deze groep bevonden zich mijn eigen grootvader en grootmoeder en het is vandaag honderdacht jaren geleden dat zij het dal van het Zoutmeer bereikten. Dit land behoorde aan Spanje, maar hier zouden zij plannen voor hun toekomst maken, hier zouden zij God naar de ingeving van hun eigen geweten kunnen dienen. Toen stierven er zesduizend onderweg maar nu wonen er een millioen leden van de kerk in goede huizen, nadat de wildernis vruchtbaar werd gemaakt is armoede tot voorspoed overgegaan. Er wonen

mannen en vrouwen die welopgevoed zijn, mannen en vrouwen met hoge morele idealen, jongens en meisjes, die volwassen worden zonder dat zij hun lichamen beplekten hebben, grote getalen jongelui, die nog nooit tabak of alcohol hebben gesmaakt. Mannen en vrouwen die alle mogelijke beroepen uitoefenen en nu 10,000 van hun jonge mensen over de gehele wereld verspreiden om het ware Evangelie aan de volkeren der aarde te verkondigen. Dit is een groot getuigenis van de goddelijkheid van het gezicht van die jonge man. Wij, de kinderen van hen die eens de vlakten doortrokken, die door vele vervolgingen heen een geweldig rijk voor ons bouwden, zijn een beetje sentimenteel vandaag en wij zijn zeer dankbaar voor de jongeman die zijn leven gaf om het heerlijke Evangelie in zijn herstelde staat aan de wereld te verkondigen.

Mozes zag en hoorde de Heer. Dat weet ik! Paulus zag en hoorde de Here, Jezus Christus na zijn opstanding. Dat is waar! Ik weet het! Joseph Smith zag en hoorde

Jezus Christus en onze Hemelse Vader. En ook dat is waar! Ik weet het! Wij nodigen al onze vrienden in deze landen uit om deze dingen te onderzoeken. Men doet geen kwaad om iets te onderzoeken. Als het verkeerd is, dan kan het zeer gemakkelijk op zij gezet worden. Maar sinds het waar is, is het de meest opzienwekkendste boodschap ter wereld. Niets van meer belang is in de laatste achttien eeuwen tot de mensen gekomen. U kunt de goddelijkheid hiervan weten. Christus zeide eens: „Als gij de wil van mijn Vader doet, kunt U de goddelijke waarachtigheid ervan weten!” Een ieder, die genoeg verstand heeft en deze boodschap wil onderzoeken en nederig om licht bidden, zal weten of het waar is of niet.

God zegene U, vrienden. Wij houden zeer veel van U. Wij komen vele mijlen om U deze opzienwekkende boodschap te brengen omdat wij van U houden. Wij bidden, dat de Here ons allen mag zegenen opdat wij onze weg terug in zijn tegenwoordigheid mogen vinden.

* * *
Wanneer wij een valse getuigenis afleggen, dan schaden wij vier personen: Onszelf, het persoon over wien wij spreken, degene tot wien wij spreken en de Here. „Want wat gij de minsten van hen gedaan hebt, zo hebt gij Mij gedaan.”
 * * *

INWIJDINGSGEBED

ter gelegenheid van de Opdracht van het nieuwe Kerkgebouw te Rotterdam-Oost door Spencer W. Kimball, van de Raad der Twaalven.

Onze Hemelse Vader!

Wilt U onze dank aanvaarden. Wij zijn dankbaar voor het voorrecht, dat wij tot U kunnen komen. Wij zijn dankbaar voor Uw Zoon Jezus Christus, die Zijn leven voor ons gaf, die de opstanding voor ons mogelijk maakte, die ons Zijn heerlijk Evangelie gaf waardoor wij tot U mogen terugkeren om volmaakt en verheerlijkt in Uw Koninkrijk te wonen. Wij zijn dankbaar voor de profeet Josept Smith, die zoals velen voor hem, openbaringen van U mocht ontvangen. Wij zijn dankbaar voor het Priesterschap, dat hersteld is en voor de herstelling van de kracht en de onveranderde leer van Uw Zoon. Wij zijn dankbaar voor de profeet in onze dagen, President David O. McKay, die ook Uw openbaringen blijft ontvangen. Wij zijn dankbaar voor het zendingswerk en alle goede mensen, die door de pogingen van de zendingen in Uw kerk gekomen zijn. Zegen het zendingswerk, Vader. Heel in het bijzonder de Nederlandse Zending, President van Dam en zijn raadgevers en de zendingen. Wilt U ook de goede Hollandse mensen zegenen, wilt U hun harten en gedachten openen. Wilt U hen helpen om met hun ogen te zien, met hun oren te horen en met hun harten te begrijpen, dat de heerlijke waarheid van Uw Evangelie en andere geestelijke dingen slechts met de geest begrepen kunnen worden en niet met de macht van natiën of mensen gemeten! Wij zijn dankbaar voor dit mooie gebouw, dat opgericht is uit de materialen, die Gij ons geschonken hebt, die uit Uw bergen en heuvelen kwamen en die zo getrouw tot een gebouw geconstrueerd zijn waarin wij U kunnen dienen. Vader, wilt gij allen zegenen die de plannen voor dit gebouw gemaakt hebben, die het gebouwd hebben en ertoe bijgedragen hebben. Zegen een ieder, die geholpen heeft.

Wilt U nu de mensen zegenen, die hier komen, de niet-leden zowel als de leden, zodat een ieder zich hier welkom zal voelen. Wij vragen U Vader, of U een ieder wilt zegenen, die door deze deuren treedt, dat zij een gebedsvol hart mogen hebben en alle lichtzinnigheid buiten mogen laten, dat hun stemmen zacht mogen zijn en hun gebeden velen, opdat hun leven verrijkt zal mogen worden. Vader, wilt U de kinderen zegenen, die hier komen, opdat hun jonge leven in goede paden geleid zal mogen worden en dat zij kracht zullen ontvangen om de verzoeken van de wereld te weerstaan. Zegen de jeugd, die hier komt, opdat zij inspiratie in hun leven mogen ontvangen en zich rein houden. Wij vragen of U de jonge vaders en moeders wilt zegenen, dat zij grote families met sterke kinderen mogen ontvangen en dat zij hun leven onbevlekt mogen houden en hun kinderen in rechtvaardigheid opvoeden. Zegen de oudere mensen, Vader, dat zij rust en vrede mogen vinden.

Hemelse Vader, ik draag dit prachtige gebouw met alles wat erbij behoort van het fundament tot aan de toren en alles wat er tussen is aan U op. Wilt U het voor de elementen beschermen en van andere ongelukken. Wij dragen het aan U op als een huis des gebeds, een huis van wetenschap, een huis van geloof, een huis waar broeders en zusters samenkomen, een huis waar nieuwe begrippen ontwikkeld zullen worden en waar beslissingen gemaakt zullen worden, waar characters gebouwd zullen worden en het geloof vergroot.

Wij dragen dit gebouw aan U op, onze Heilige Vader, met al onze liefde en toegenegenheid en met onze belofte dat wij voort zullen gaan U te dienen en wij doen dit in de Naam van Uw Zoon, Jezus Christus, en door het gezag van het Heilige Priesterschap, dat wij dragen. Amen.

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd
Verzorgd door J. Westerduin

Het Feestje.

„WACHT, Celia, ik zal met je mee naar school gaan,” riep Millie naar het slanke meisje dat zo juist uit de deur kwam een paar huizen verder op.

Celia was een nieuweling in de zesde klas en Millie wilde erg vriendelijk tegen haar zijn. „'t Jonge, 't jongel!” Millie veegde met haar arm over haar warme gezichtje, „dit is meer zomer dan voorjaar. Wat heb je daar een hoop brieven om te posten!” En zij keek met verbazing naar de stapel brieven in Celia's hand.

„Ik ga ze niet op de post doen,” antwoordde Celia op een zeer koude manier. „Het zijn uitnodigingen voor het feestje, één voor elk meisje in onze klas.”

„O wat fijn,” riep Millie opgewekt. „Jij hebt ook een feestje, wanneer is het?”

„Zaterdag,” zei Celia erg kort.

„Zaterdag?” Millie bleef staan en staaarde naar het andere meisje. „Je kunt dan geen feestje hebben! Dat is mijn verjaardag. Je moet er iets over gehoord hebben toen wij gedurende de pauze er over gesproken hebben. Ik heb elk jaar een feestje op mijn verjaardag. Zaterdag is mijn dag!!!”

Millies blauwe ogen keken naar Celia, naar het mooie gouden haar en de bruine ogen, naar het mooie armband. Zij had deze dingen altijd zo bewonderd. Nu zag zij hen door een vloed van tranen.

„Misschien heb ik iets er over gehoord.” Celias gezicht werd rood. „Maar je hebt je uitnodigingen nog niet gestuurd, wel?”

„Nee,” gaf Millie toe, „ik zal ze morgen brengen.”

„Dat is prachtig, dan,” zei Celia met nadruk. „Dan kan je een andere dag kiezen, want ik ben niet van plan om mijn plannen te veranderen.” De hele dag had Millie een ongelukkig gevoel van binnen. Zij kon haast niet geloven wat er gebeurd was. Niemand had ooit zoiets gedaan. Zij zou dat nieuwe meisje wel kunnen haten. Celia was een lelijkerd, besloot zij boos. Toen zij 's middags thuis kwam had zij besloten dat zij haar met gelijke munt terug zou betalen.

„Moeder,” huilde zij toen ze de keuken inliep waar haar moeder en haar Zuster Anna juist klaar waren met het bakken van koekjes. „Mijn feestje is bedorven! Celia heeft op die dag ook een feestje en ze doet het met opzet. Ik weet het!”

Toen Millie moeders armen om zich heen voelde begonnen grote tranen over haar wangen te rollen. „Nu, nu,” troostte Moeder, „huil nu maar niet. Je kunt je feestje toch op een andere dag hebben.”

„Ik wil geen andere dag. Ik ga er toch mee door, dan bederf ik haar feestje ook.”

„Hola, hola,” Anna nam het laatste heerlijke, met noten bestrooide koekje van het blik en kwam naar Millie om haar te troosten, „laten wij dit ding bepraten!”

Anna zou in Juni gaan trouwen en Moeder en zij hadden een hele reeks kooklessen. Anna was er mee bezig om te leren om allerlei lekkere dingen te maken, zoals koekjes en taarten, natuurlijk tot de grootste vreugde van Millie en haar kleine broertje Eddie.

„Wie is Celia?” vroeg Anna. „Is zij dat meisje waarvan wij in de laatste tijd zo veel gehoord hebben?”

„Ja,” antwoordde Moeder zachtjes. „Haar moeder stierf toen zij nog heel klein was en zij en haar vader hebben door heel Zuid Amerika, Panama en Mexico gereisd. Hij is een bouwkundig ingenieur en hij gaat hier wonen zodat Celia met meisjes van haar eigen leeftijd kan omgaan.”

„Hier schat,” Anna vulde een glas met melk en deed een paar koekjes op een bordje. „Jij hebt waarschijnlijk nog niets gegeten. Luister eens, Millie,” Anna ging bij de tafel zitten en keek haar ernstig aan. „Jij zou je feestje kunnen hebben, maar dan zouden enige meisjes naar jou toekomen en de anderen zouden naar Celia gaan. Is dat niet waar?” „Mhmm,” gaf Millie toe met een mond vol koekjes. En Anna ging verder: „Als je dit zou doen dan zou je de hele klas verdelen. Het is erg gemakkelijk om ruzie te beginnen, maar erg moeilijk om het weer goed te maken. Nu, als je als een groot mens wilt handelen in plaats van een klein kind, dan zal je het volgende doen. Je zal net zo vriendelijk tegen Celia zijn als altijd en je zult naar haar feestje gaan en het jouwe op een andere dag hebben. Bent U het er niet mee eens, Moeder?”

Iemand waar wij veilig zijn

Richard L. Evans

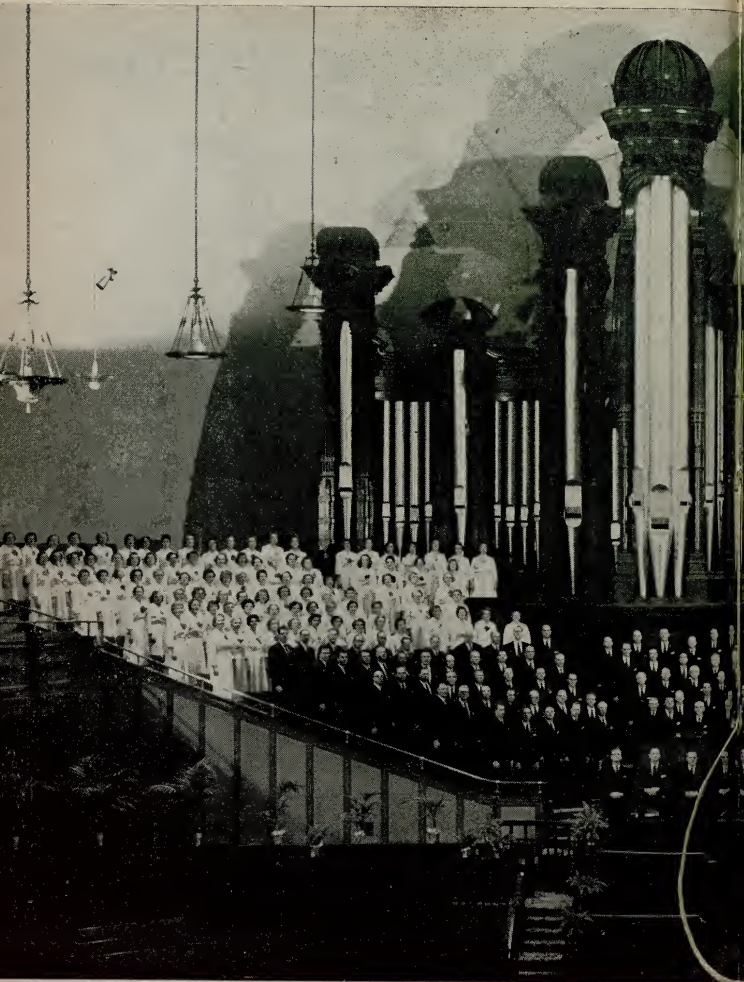
ER zijn vele boeiende mensen, vele mensen, die talent hebben en zeer bekwaam zijn, vele charmante en onderhoudende mensen, die aan elke gelegenheid iets toevoegen. Maar boven dit alles staat de grote zegening, die wij hebben in ons leven als wij iemand hebben waar wij veilig zijn. In vele opzichten zijn wij afhankelijk van anderen. Wij hebben noch de kennis noch de geschiktheid of bekwaamheid vele dingen voor ons zelf te doen. Daar dit zo is, is het een alles overtreffende zegening als wij iemand hebben waarop wij kunnen vertrouwen, iemand waar wij veilig zijn. Er is echter geen echte veiligheid, vrede of verzekering bij iemand zonder eerlijkheid, zonder een hoogstaand karakter.

Het is een zegening en een plicht dat wij toezien, dat onze kinderen veilig zijn. Gezegend is het kind, dat met zijn smarten en moeilijkheden tot iemand kan gaan, die te vertrouwen is, waar het liefdevol en met open armen ontvangen wordt met de gezegende zekerheid, dat het weet, dat er iemand is waar het veilig is. Dit geldt niet alleen voor kinderen maar ook voor anderen.

Naar alle waarschijnlijkheid zouden wij geen onbekende boodschappenjongen grote hoeveelheden geld naar de bank laten brengen. Maar vragen wij ons zelf wel eens af hoe veilig onze geliefden zijn? Zouden wij onze dochter, bij voorbeeld, aan iemand toevertrouwen, die wij niet kennen, die misschien een twijfelachtige reputatie heeft? Is er iets kostbaarder dan deugd? Dan reinheid? Zouden wij kostbare, onvervangbare dingen zomaar op goed geluk laten gaan? Dit is misschien erg duidelijk gezegd, maar het is niet té duidelijk voor een leven van vrede, veiligheid en geluk en voor het oneindige belang van onvervangbare dingen.

Een der grootste zegeningen in dit leven is als wij iemand hebben waar wij veilig zijn, iemand zonder kwade bedoelingen, iemand die ons vertrouwen niet zal schenden, die onschuld en onwetendheid niet zal misbruiken; iemand, die in zijn hart geen plannen maakt om verdragen te verbreken of een ander van zijn deugd, reinheid en eer wil beroven of één of ander kostbaar en onvervangbaar bezit. Wij kunnen alles in dit leven bezitten maar als wij niet op karakter en vertrouwen kunnen rekenen als wij niet het gevoel hebben, dat wij veilig zijn, dan hebben wij maar heel weinig, dat werkelijk belangrijk is. „O, de vreugde, de overweldigende vreugde, als wij iemand hebben tot wie wij ons kunnen wenden, die wij kunnen vertrouwen. O de troost, de onuitdrukbare troost, als wij iemand hebben waar wij veilig zijn.”

Friendship, door Dinah Maria Mulock Craik

Het Koor werd enkele weken na de aankomst van de pioniers in het Zout Meer Dal door President Brigham Young gesticht. Sedert 26 jaren heeft het 375 leden tellende koor iedere Zondagmorgen een radioprogramma verzorgd en heeft met zijn ont-

" ter gelegenheid van het Europese tournee.

roerende muziek luisteraars van kust tot kust in Amerika en over de gehele wereld geïnspireerd. Op de achtergrond ziet U het beroemde over 10.000 pijpen tellende Tabernakel Orgel.

Mijn Vrede geef ik U....

door S. PONS,

Eerste Raadgever van het Haagse Gemeente Bestuur.

Deze dingen heb ik tot U gesproken, bij U blijvende. Maar de Trooster, de Heilige Geest, welke de Vader zenden zal in Mijnen Naam, die zal U alles leren, en zal U indachtig maken. alles, wat Ik U gezegd heb.

VREDE laat Ik U, Mijn VREDE geef ik U, niet gelijkerwijs de wereld hem geeft geef Ik hem U. Uw hart worde niet ontroerd en zijt niet versaagd.

(Joh. 14 : 25-27).

DOOR mijn werkzaamheden ben ik in staat iets meer te zien van de ellende en moeilijkheden, die er zijn in deze wereld, eens iets meer in staat om achter de schermen te kijken en dan lijkt het vaak of hetgeen, dat wij hier met elkander hebben gelezen wel in grote tegenspraak is met datgene wat rondom gebeurt; en wel in het bijzonder deze woorden:

VREDE laat Ik U, MIJN VREDE geef Ik U.....

Wanneer wij de mens beziën in zijn gejaagd voortdollen, geen tijd meer kunnen vinden voor een ogenblik van bezinning en tot zelf-inkeer, waren het juist deze woorden, die mij bezighielden toen ik een rapport las, dat enige cijfers gaf van het aantal zenuwoverspannen mensen in deze tijd.

In een van deze rapporten, uitgegeven door het State Department van de Verenigde Staten, staat, dat iedere avond in Amerika meer dan zes millioen slaaptabletten worden gebruikt om het Amerikaanse volk te laten slapen. Dat is genoeg om 1 op elke 12 Amerikanen van hun nachtrust te laten genieten.

Volgens de Vice-President van een grote fabriek van medicijnen worden per jaar 7 milliard slaaptabletten verbruikt, hetgeen neer komt op 19 millioen tabletten per nacht.

Wanneer U mocht denken dat deze toestand in Nederland veel gunstiger is, ga dan eens vertrouwelijk met Uw Apotheker praten, want ook in dit nuchtere en kalme Nederland is het verbruik van slaapmiddelen onrustbarend.

Slaap, die toch een natuurlijke herstelling moet zijn en terwijl men zou denken, dat een mens na een goed dagelijks werk in staat zou zijn te slapen.

(Vervolg pagina 277)

„Zeker, jullie meisjes hebben altijd zo goed met elkaar om kunnen gaan. Het zou vreselijk zijn als je nu ruzie zoudt krijgen!”

Millie wist dat Anna en haar moeder gelijk hadden, maar het was moeilijk om een goede raad aan te nemen en nog moeilijker om hem op te volgen. Zij speelde het klaar om de hele week naar school te gaan en niet een keer haar gevoelens te laten zien. Toen zij Zaterdagmorgen aan de ontbijt tafel zat, kwam Anna de keuken in met een grote bos rose en gele rozen.

„Zijn ze niet prachtig?” Anna liet Millie de rozen ruiken. „Waarom neem je er niet een paar mee naar Celia. Zij hebben geen tuin en vast geen bloemen.”

„Dat zal erg aardig wezen,” zei Moeder toen zij van het kookboek opkeek. „Doe iets voor Celia, dan zal je zelf ook blij zijn.”

Millie dacht bij haarzelf dat dit wel een beetje te ver ging en zij liet Moeder en Anna in de keuken achter voor de kookles van die morgen en zij slenterde naar buiten met een bos rozen in haar armen. Voor het huis van Celia aarzelde zij even, maar dan belde zij resoluut. Zij kon de bel horen maar niemand kwam om open te doen.

„Wat raar,” dacht zij, „er moet iemand thuis zijn. Wat was dat daar?” Millie drukte haar oor tegen de deur. Nu kon zij het duidelijk horen. Iemand huilde, huilde heel hard. Misschien had Celia zich wel zeer gedaan of misschien was zij ziek. Millie opende de deur en stapte naar binnen, met haar hand omknelde zij de bloemen. Zij ging zachtjes over het dikke tapijt door de gang de huiskamer binnen en daar lag Celia lang uit op de sofa te huilen.

„Celia,” zei Millie zachtjes. „Wat is er aan de hand?”

Celia keek met grote ogen Millie aan. Haar glanzend haar was helemaal in de war, haar ogen en haar neus waren rood en er kwamen steeds meer tranen. Millie legde haar bloemen op tafel en ging naast Celia zitten.

„Wat is er aan de hand?” zei zij weer.

„O, Millie,” Celia deed haar armen om Millies hals en begon weer te huilen. „Mevrouw Muller heeft zo juist opgebeld. Het spijt haar erg maar zij is vandaag ziek en kan niet werken. Er is niets klaar voor het feestje en de meisjes komen om één uur. Wat zal ik doen?”

„Schei eerst uit met huilen,” beval Millie terwijl zij Celia op de rug klopte. „En dan zullen wij eens in de kast gaan kijken.”

„O kijk eens, er is van alles. Wij hoeven het alleen maar klaar te maken. Mevrouw Muller heeft vast alles al gisteren in huis gehaald.” Toen begon Celia al weer te glimlachen. „Maar wij hebben helemaal geen taart!”

„Daar heb je gelijk aan,” zei Millie, „maar ik weet waar ik er een kan krijgen. Waar is de telefoon?”

Celia wees Millie de telefoon en Millie draaide haar nummer haastig. „Moeder,” zei zij buiten adem, „Celia heeft moeilijkheden hier en ik blijf hier om haar te helpen. Wilt U Anna vragen of ik de taart kan hebben die zij gebakken heeft. Dank U wel, Moeder. Ik zal het later wel uitleggen.”

„Alles is voor elkaar,” zeide zij triomphantelijk. „Anna zal de taart brengen zodra zij klaar is.”

De twee meisjes werkten ijverig gedurende de volgende twee uren en toen alles klaar was zette Millie de rose en gele rozen in het midden van de tafel.

„Zijn zij niet schitterend?” vroeg zij aan Celia.

„Zij zijn prachtig; maar Millie,” Celia kon geen woorden vinden. „Je zou mij in mijn ellende hebben moeten laten zitten. Dat zou een goede beloning geweest zijn voor mijn lelijke streek. Ik weet niet wat ik moet zeggen, alleen maar dat ik vreselijk jaloers op je ben geweest.” „Jaloers op mij?” vroeg Millie met eerlijke verbazing.

„Ja, van de eerste dag af aan. Jij hebt alles wat ik zo graag zou willen hebben — een mooi thuis, een zuster en een broeder en de vriendschap van alle meisjes in onze klas. Ik benijdde je, Millie, en toen ik die dag hoorde dat jij een verjaardagsfeestje zou hebben was het mijn laatste kans. Ik heb nooit een verjaardagsfeestje gehad. Ik ben nooit lang genoeg in een plaats geweest en ik denk dat mijn Vader er nooit over gedacht heeft. Ik heb altijd over feestjes in boeken gelezen en ik heb er van gedroomt dat ik op een zekere dag er ook een zal hebben. Toen ik hoorde dat jij er een zal hebben kon ik het niet langer uithouden. Ik wilde het voor jou bederven. Zal je mij het ooit kunnen vergeven?”

„Natuurlijk, denk er niet meer over. Je zult nooit meer alleen zijn want je hebt nu je eigen huis en je zult al gauw heel wat vriendinnen hebben. Nu jij over thuis spreekt,” lachte Millie, „zal ik gauw naar mijn huis gaan om een feestjurk aan te trekken.”

„Kom gauw terug, wil je?” bedelde Celia.

„Natuurlijk,” riep Millie terug, „op een voorwaarde, dat je volgende week naar mij toekomt en ons zult helpen voor mijn feestje.

„Afgemaakt,” riep Celia haar nieuwe vriendin toe.

Toen Millie buiten was, haalde zij even diep adem. Wat was het een mooie dag en wat was zij blij dat zij de bloemen naar Celia had gebracht. Zij en Celia waren nu geen vreemden meer maar twee goede vriendinnen.

Een Amerikaans dominee zegt: „Het volk is zo nerveus, dat het bijna onmogelijk is de mensen met mijn praten in slaap te doen krijgen.” In een van onze klinieken werden 500 patiënten onderzocht, waarvan 386 of 77 % aan psychosomatische bezwaren lijden ofwel lichamelijke ziekten, die meestal veroorzaakt worden door een ongezonde geestelijke toestand.

Wij leven in grote spanning, wij zijn slachtoffers van toenemende spanning, wij hebben moeite met ontspanning. Gevangen als we de gehele dag, ja iedere dag, tot laat in de nacht zijn in het haastige gedoe. Wij leven niet met voldoening, we kennen geen rustige beheersing van de geest maar slechts de haastige voortgang op onze weg.

Deze verschijnselen neemt men ook waar bij hen, die behoren tot de kinderen van Gods Koninkrijk, bij de mensen, die weten dat zij de leden van Christus' Kerk zijn, bij de mensen, die de Gave des Heiligen Geestes hebben ontvangen nadat zij gedoopt zijn. Bij mannen en vrouwen, die weten of althans kunnen weten, dat God hun Vader is, die kunnen weten, dat gaven, krachten en machten weer door Gods profeten in deze laatste dagen hersteld zijn. Ook aan deze mensen is het verschijnsel van onze tijd niet ongemerkt voorbij gegaan. Waarom? Waarom is de Vrede van God zo vaak in Uw en mijn leven als Heiligen der Laatste Dagen verre? Waarom doen wij zo zaak mee aan het onzinnige gejaag van deze tijd? Waarom worden wij zo dikwijls van onze rust beroofd? Waarom zijn wij zo vaak nerveus en geprikkeld en daardoor geen hulp en licht in deze wereld? Waarom in plaats van een leven van vrede en rust een leven van zeuren? Zeurt U weleens? Pruttelt U weleens? Zo ja, weet U wat pruttelen betekent? Het betekent eigenlijk: koken, stoom afblazen, damp afgeven, zieden dus, onrustig en ontevreden zijn. Het woord „zeuren” is ook te omschrijven. Het doet denken aan een ziek kind, dat 's nachts pruilend, half huilend jammert, even ophoudt om dadelijk weer te beginnen. Het heeft iets irriterends, iets vervelend door-dringends! Zeuren is een hinderlijk verschijnsel maar het duidt ook een emotionele reactie van vele volwassenen aan.

Wij moeten ophouden met pruttelen en zeuren en vredig worden, onze eerste stap in deze richting is onze vaart te verminderen of tenminste het tempo van onze vaart, omdat wij niet altijd beseffen, hoe de vaart van ons leven versneld is of de snelheid waarmee wij ons leven voortdrijven. Vele mensen schaden hun lichaam, maar wat nog tragischer is, zij zijn bezig hun gemoed en hun ziel uitéén te scheuren. Het is mogelijk, dat iemand lichamenlijk een kalm leven leidt en toch emotioneel een hoog tempo houdt. Zelfs een invalide kan uit dat oogpunt bezien met een té hoge vaart leven.

De aard van onze gedachten bepaalt onze vaart. Als onze geest hals over kop, koortsachtig van het éne standpunt naar het andere springt, dan wordt ons lichaam ook koortsachtig, haastig en het resultaat is een toestand van kribbigheid. De snelheid van het moderne leven moet verlaagd worden, willen wij niet zwaar boeten voor het hyperjachtige en het super-opwindende ervan. Dit jagen veroorzaakt giftstoffen in Uw lichaam en daardoor emotionele bezwaren. Het bezorgt ons teleurstellingen zodat wij gaan pruttelen en zeuren over alles, van onze persoonlijke moeilijkheden af tot de toestand van die broeder of zuster of dat bestuur, wanneer nu de invloed van deze emotione onrust zo groot is, hoe moet de invloed dan wel zijn op het innerlijke van de persoonlijke ziel Het is onmogelijk zielsvrede te hebben als de vaart van het leven zo koortsachtig opgeschreefd wordt.

God wil zo snel niet gaan. Hij zal niet proberen U bij te houden. Hij zegt inderdaad: „Ga maar met die dwaze snelheid voort, als gij dat wilt. Als gij uitgeput zijt, dan zal Ik U Mijn helende kracht geven. Mijn VREDE geef ik U.”

Toch niet gelijk de wereld haar geeft, zegt onze Bijbel. Indien U wilt kan Hij Uw leven rijker maken als gij iets wilt inhouden en met Hem wilt leven en werken en zijn. — God werkt onverstoortbaar. Misschien voor U wat te langzaam, maar Hij werkt met een perfecte organisatie en de enige verstandige snelheid in dit leven, is die van God. God doet vele dingen en doet ze goed, maar zonder haast. Wanneer wij ons leven in Gods handen, of anders gezegd, de leiding Gods in ons leven willen erkennen, dan zal er verandering komen. Dan zal VREDE ons deel zijn, een VREDE, die niet van deze wereld is. Dit betekent niet, dat wij een leven zouden gaan leven van enkel voorspoed, dat er in ons leven geen ogenblikken zouden zijn waarin wij het moeilijk zullen hebben. Wanneer wij zo naïef zijn en enkel zouden willen geloven wanneer het voor ons het beste is, dan hebben wij ons doel hier op aarde niet begrepen. Wij hoeven slechts een enkele blik naar onze grote Meester Jezus Christus te werpen, wien geen enkel leed gespaard is gebleven. Hij wist wat honger, leed, vervolging, miskennis, hoon, schande, ja alles wat een mens op deze aarde kan ondergaan was. Zelfs na Zijn Kruisdood misbruikten men Hem om schandalen te bedekken onder de naam van de gekruisigde Jezus. Ik heb eens gelezen hoe men in Lima (Peru) in een van de oude gebouwen, die men daar rijk is, een inquisitiekamer vond, waar mensen, die van ketterij beschuldigd werden, verhoord werden. Er waren glazen raampjes waardoor de menigte buiten kon zien of het houten Christusbeeld, dat naast de grootinquisiteur stond, het hoofd schudde of knikte. (De rechter trok aan een touwtje). Een kinkje van het hoofd van de houten Christus betekende, dat het

slachtoffer gefolterd moest worden op de pijnbank en als het schudde mocht het slachtoffer vrijgelaten worden.

In een voetnoot zegt de schrijver van dit verhaal, dat toen hij met een begaafd Rooms-Katholiek geestelijke hierover sprak hij zeide: „Arme Christus, eeuwenlang hebben wij geprobeerd om hem op onze dwaasheden ja of neen te laten zeggen. Wij mensen willen zo graag, dat Christus ja of neen zegt zoals het ons het beste uit komt, wanneer wij denken, dat het noodzakelijk is.”

Ook aan onze Heiland is leed niet voorbij gegaan. Hij wist zijn plaats in het leven. Hij nam de juiste houding aan in moeilijke omstandigheden. Hij nam niet de vlucht voor wat hem te wachten stond, integendeel! Toen Griekse afgezanten en vele anderen hem voorstelden de Joden te verlaten en naar de Grieken te komen, iets wat volstrekt niet onwaarschijnlijk is, want de traditie en de geschiedenis zeggen, dat de Vorst van Edessa een boodschap zond om Jezus naar Edessa te laten komen, wist Jezus zijn plaats. Waarschijnlijk zagen de Grieken de storm, die zich boven Zijn hoofd samenpakte. Zij begrepen, dat het Hem noodlottig zou worden als Hij onder de Joden bleef werken en dat het uiteindelijk de dood tengevolge zou hebben. Daarom kwamen zij Hem dit voorstel doen om alles in de steek te laten en mee naar Athene te gaan, waar de geest van de mens breder was, meer vrijzinnig en waar een prediking zoals de Zijne gewaardeerd zou worden. Waar Hem wellicht een lang leven als een gewaardeerd en gerespecteerd leraar te wachten stond. Waarom naar Jeruzalem waar onheil Hem wachtte? Wend de koers naar Athene!!

De keus stond er, Jeruzalem of Athene. Athene met haar opgewekte maar oppervlakkige belangstelling in alles, doch zonder diepte, of Jeruzalem en het Kruis? Het kruis, dat oprijst is barre werkelijkheid en Jezus zelf zegt ervan: „Mijn ziel is zeer verontrust!” Daar was alle reden voor, maar er zijn er, die helemaal niet verontrust zijn op dit punt. De geest van de tijd neemt bezit van hen en zij aanvaardden Athene, waardoor geestelijke armoede ontstaat.

Doch Christus gaat verder: „Vader verlos Mij uit deze ure!” Zou Hij vragen verschoond te mogen blijven, niet genoodzaakt de hoogste prijs te betalen? Het antwoord van Christus is zeer beslist: „NEEN! Hiervoor ben Ik in deze ure gekomen!” — Geen zijpaadjes van: niet in dit uur of het komt mij niet gelegen, maar zeer bewust: NU, HEDEN.....!

Het is groot en machtig wanneer het moment in ons leven er is als wij „NEEN” tegen alle zijpaadjes zeggen, tegen alle gemakkelijke wegen, tegen alle accoordjes, tegen alle verleidingen van Athene. Het is echter nog een groter ogenblik als een mens de fundamentele

betekenis der dingen ziet en zich realiseert, dat er iets anders is, dat hij in staat is onder Gods leiding een leven vol van VREDE te kunnen leven. Maar ook een leven van activiteit in Gods Koninkrijk, geen leven van haasten, zeuren en jagen, maar een leven bruisend van levensgeluk. Geen leven van bloemetjes langs een veel gebruikte weg, het éne komt nooit tot wasdom en het andere verlept al spoedig onder het stof, of het derde wordt geknakt en platgetrapt. — Leg de waarde van dit leven niet in tijdelijke, vergankelijke dingen, maar in het eeuwige, het ware wezen der werkelijkheid. Geloof dat God is en dat gij Hem behoort! Ik heb wel eens gezegd: Geloof is weten, wanneer ik U vraag hoe U weet, dat U een kind van Uw vader en moeder bent, dan zult U zeggen: „Dat weet ik.“ „Ja, maar hoe weet U het?“ „Omdat ik het geloof!“ Ziet U, dat is nu geloven, zeker weten, dat het zo is, omdat iets in U zegt, dat het zo is. Dan zal Uw leven veranderen. De VREDE van CHRISTUS is niet aan een bepaalde plaats gebonden. Niet voor een enkeling weggelegd, Christus' VREDE ligt in ons aller bereik. De wereld biedt U in vlammeende neon-verlichting haar kermisvermaak, haar confectie-moraal, haar vrede. Doch niet de waarachtige vrede van God Uw Vader en Jezus Christus onze Heer.

In een kathedraal te Lübeck, Duitsland, kunnen wij de volgende woorden in de muur gegrift vinden:

Alzo spreekt Christus onze Heer tot ons:

- „Gij noemt mij Meester, en gehoorzaamt mij niet;
- Gij noemt mij Licht, en zoekt mij niet;
- Gij noemt mij Weg, en gaat mij niet;
- Gij noemt mij Leven, en wenst mij niet;
- Gij noemt mij Wijs, en volgt mij niet;
- Gij noemt mij Eerlijk, en gelooft mij niet;
- Gij noemt mij Rijk, en vraagt mij niet;
- Gij noemt mij Eeuwige, en zoekt mij niet;
- Gij noemt mij Goed, en vertrouwt mij niet;
- Gij noemt mij Edel, en dient mij niet;
- Gij noemt mij Machtig, en vreest mij niet;

Als ik U verwerp, beschuldig mij niet!”

Slechts de getrouwen bleven....

EEN schrijver, die geen lid van de Kerk was, sprak eens over de vervolgingen die tot het martelaarschap van Joseph en Hyrum Smith leidden en uiteindelijk tot de trek van Pioniers over de grote vlakten naar Utah. Terwijl hij hierover schreef, duidde hij er op dat deze vervolgingen gelijk waren aan het vuur onder een smeltkroes, het scheidde het goud van de afval en het dwong alle ontrouwe leden de kerk te verlaten. Dan gaat hij verder: „Toen de reis van de Pioniers was begonnen, bleven slechts de getrouwen.”

Wat een veelbetekenend commentaar: „Slechts de getrouwen bleven!” Niets bewijst het weerstandsvermogen van de mens beter dan tegenspoed. Vervolging is het beste middel om mensen zich aangaande hun godsdienst te laten besluiten.

Het vroeg heel veel geloof om hun huizen zonder vergoeding achter te laten, hun boerderijen verwaarloosd te zien en om een woestijn te trotseren, om vijftienhonderd mijlen te gaan lopen naar een bergachtig gebied waarvan zij niets af wisten. Om dit alles voor een overtuiging te doen betekende wel, dat zij tot deze overtuiging bekeerd waren. De pioniers hadden deze overtuiging! Zij hebben letterlijk alles

wat zij hadden op Gods altaar gelegd. Zij verlieten vrienden en familieleden, hun huizen en werkkringen, alles, voor hun geloof.

Wanneer hun leiders zouden zeggen: „Wij gaan!” dan gingen zij. Er was geen twijfel in hun hart, maar er was vertrouwen, onbegrensd vertrouwen. En met dit vertrouwen riskeerden zij hun leven en alles wat zij bezaten voor hun edel doel. Waarin hadden zij dit vertrouwen? Als wij dit zouden ontdekken, dan zouden wij ook de reden voor hun gewillige opofferingen weten. Wat spoorde hen aan?

Principieel was het hun grote liefde en geloof in de Almachtige God. Deze grote onderneming werd niet slechts door hun liefde voor Joseph Smith en Brigham Young begonnen. Zij moeten heel zeker van deze mannen gehouden hebben, maar het was niet een persoonlijke toegenegenheid, die hun op deze vermoeiende reizen stuurde. Het was hun liefde voor God. Zij geloofden, dat Hij hun Vader was, dat Hij leefde en zij wensten meer, dan welk ding dan ook, om hem naar de ingeving van hun eigen geweten te dienen. Zij hielden meer van God dan van welk mens dan ook. Hun liefde voor hem gaat de woorden van een sterfelijk wezen te boven. Zij

hoefden geen keus te maken tussen de denkwijzen der mensen en de wensen van God. Er was geen keus, want het éne betekende alles en het andere was erg onbeduidend. Wie was de nietige mens, die tussen hen en hun God wilde staan? Omdat zij van God hielden zetten zij Hem voor alles ter zijde. Hun plicht tot hem was het eerste in hun leven, als het bezwaarlijk was om in hun huizen te blijven in hun dienst tot God, dan moesten die huizen opgeofferd worden.

Als vrienden en familieleden het bezwaarlijk maakten om God naar de ingeving van hun geweten te dienen, dan werden die vrienden en familieleden achtergelaten; indien het betekende, dat zij over uitgestrekte woestijnen en vlaktes moesten trekken, om onderweg ziek te zijn en geliefden door uitputting en honger te zien sterven op de winderige vlaktes van het grote Midden-Westen, dan zouden zij dit kunnen volharderen, om God volgens hun eigen geweten te dienen.

Voor hen was dit gezegde: „Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid”, een

grote waarheid, een wonderbaarlijke gelegenheid.

Het geloof, dat zo diep in hun zielen gebrand was, was dat de ware Kerk door de eeuwen heen voor de mens verloren is gegaan. Maar in deze laatste dagen was zij hersteld door goddelijke openbaring, door verschijning van God zelf aan de mens hier in Amerika.

Nieuwe profeten stonden op; zij waren apostelen, zieners en openbaarders. Nieuwe schriften kwamen voort. Engelen bezochten de aarde zoals in de dagen van ouds. In bepaalde omstandigheden waren zekere pioniers er zelf bij aanwezig en ze wisten, dat het waar was, er kon geen twijfel zijn. Zij wisten wat zij deden, God was belangrijker voor hen dan al het andere. Hij was hun Vader en Zijn geliefde Zoon hun Verlosser.

Zo reisden zij opdat zij de Almachtigen volgens hun eigen geweten zouden kunnen dienen en dit in vrede zouden kunnen doen. Zij hebben de weg gebaad en zij verwachtten, dat andere hen zouden volgen. Meer dan één miljoen zijn hen gevolgd.

*De ogen des Heren zijn over de rechtvaardigen,
en zijn oren tot hun gebed; maar het aangezicht
des Heren is tegen degenen die kwaad doen.*

(1 Petrus 3 : 12)

Het Zomerkamp....

'tJonge, 'tjonge wat hebben zij genoten! Meer dan dertig jongens uit Nederland, België en zelfs Schotland hebben op de grote heide en in de mooie bossen van Speulde, een klein dorpje in de buurt van Harderwijk, zeven onvergetelijke dagen doorgebracht. Ze hebben er naar hartelust gezwommen en gewandeld en dingen geleerd, die jongens graag willen leren.

Wat waren die avondwandelingen heerlijk en wat was het echt om dat echte Indiaanse kampvuur heen te zitten. Bestaat er iets fijners dan het geknetter van het brandend hout en het spel der vlammen? Als het tijd werd om naar bed te gaan was er aan slaap geen gebrek en iedere avond sloten de jongens met een warm en voldaan gevoel van binnen hun ogen.

De jongens hielden hun kamp keurig netjes en wij geloven, dat zelfs moeder het niet beter had kunnen doen! Tussen de vele tenten van onze jongens was ook in een zekere hoek een tent van een Dominee terecht gekomen en deze Predikant zeide, dat hij gedurende de vele jaren, die hij al kampeert, nog nooit zo'n ordelijk jongenskamp had gezien. Is dat even een complimentje? Het was wat leuk om een Dominee aan verschillende kampwerkzaamheden als hulp te hebben.

Natuurlijk gaat onze hartelijke dank naar Hopman Elder Reedeker en naar zijn assistenten, Elder Lewis (D.P. Utrecht) en Piet Krommenhoek (R'dam) voor hun geweldig goede leiding.

Wat zouden jullie nu zeggen om dit volgend jaar te gaan herhalen? En wat zouden de meisjes zeggen om er ook op uit te trekken? Natuurlijk dit kost geld zoals jullie wel weten. Tot onze grote spijt waren er enkelen niet in staat om dit jaar met ons mee te gaan en om dit het volgende jaar te voorkomen hebben wij de „ZOMERKAMP SPAARBANK” opgezet. Jullie zouden nu elke maand misschien één gulden bij de Gemeente President storten en de hele winter door sparen, dan zijn de financiën voor het volgende jaar zo bij elkaar.

VERZORGD DOOR
ELDER A. L. LYON

Het Lied van de Maand

„God onzer Vaderen” No. 54

I. Muziek en Woorden.

Het lied, dat uitgezocht is voor de zangoefeningen gedurende October is van zuiver Mormoonse oorsprong. De woorden zijn door Charles W. Penrose geschreven, die een groot schrijver in de kerk was. Wij kennen allen zijn tractaten serie: „Stralen van Levend Licht”. De muziek is door Ebenezer Beasley, hij was een zeer actief lid van de kerk en heeft vele welbekende liederen op muziek gezet. Dit lied is geschikt voor openings-, tussen- of slotlied.

II. Voor de Dirigent.

Een lied, zoals dit, waarvan de melodie alreeds bekend is, mag vooral niet té vlug gezongen worden, in tegendeel, ongehaast en majestueus. Dirigeer met een stevige maatslag. De muziek zelf is in vier maten verdeeld. Let er op, dat de gemeente de rust aan het einde van de vierde maat goed in acht neemt. De gemeente is erg van U afhankelijk daar er slechts zo weinig boeken met muziek aanwezig zijn. Wij hopen, dat U zich goed op Uw verantwoordelijke taak zult voorbereiden.

III. Voor de Organist.

Nadat U de muziek met de dirigent doorgenomen hebt, zouden wij U er graag attent op willen maken om met de muziek „Adem te halen” zoals de zangers doen, d.w.z. Merk elke rust op en geef haar haar volle waarde. U mag het rythme of de tijd absoluut niet verliezen en neemt Uw handen aan het einde van elke phrase (in dit geval na elke vier maten) van de toetsen. U moet niet trachten te dirigeren te leiden, al denkt U ook dat zijn tempo niet helemaal juist is. Het is Uw taak te begeleiden en de taak van de dirigent om het tempo aan te geven.

IV. Algemene Instructies.

Als U een van de recente uitvoeringen van het Tabernakel Koor bijgewoond heeft, dan is U ongetwijfeld het buitengewone goede dirigeren van Broeder J. Spencer Cornwall opgevallen. Hij leidt het koor zeker en stevig zodat een ieder hem zien kan en het hem kan volgen, toch dringt hij zich niet op de voorgrond en is zeker niet overdreven. Wij kunnen allen iets van deze begaafde man leren en misschien kunnen wij hem op een zekere dag een beetje benaderen, alhoewel wij niet allen het Tabernakel Koor kunnen leiden. Hetzelfde geldt ook voor de uitstekende organisten Dr. Alexander Schreiner en Dr. Frank Asper.

Laat ons trachten hun goed voorbeeld te volgen! !

* * * * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Kracht, Hendrik; 7 Augustus 1955 te Harlingen.
 Pluim, Imilina Marianna; 7 Augustus 1955 te Arnhem.
 Herbert, Arie; 14 Augustus 1955 te Delft.

GEDOOPT:

Baas, Lottelinde Mariene; 10 Juli 1955 te Haarlem.
 Huidink, Gerardus Pieter; 10 Juli 1955 te Amsterdam.
 van der Veen, Roelf; 7 Augustus 1955 te Groningen.
 Weening, Jurrien Johan; 7 Augustus 1955 te Groningen.
 Dijkstra, Trijntje Soldaat; 7 Augustus 1955 te Leeuwarden.
 Dijkstra, Aaltje Anna; 7 Augustus 1955 te Leeuwarden.

GEORDEND:

Nijssen, Jacobus Cornelis Sr.; als Leraar, 17 Juli 1955 te Rotterdam Z.
 van Wijnen, Jan; als Priester, 19 Juli 1955 te Vlaardingen.
 Zwan, Cornelis Leonadrus Vincentius; als Priester, 24 Juli 1955 te Zaandam.
 de Boer, Adrianus Martinus; als Ouderling, 31 Juli 1955 te Den Haag.
 Gout, Hendrik; als Ouderling, 31 Juli 1955 te Den Haag.
 Lam, Jacob Willem Petrus; als Diaken, 31 Juli 1955 te Den Haag.
 Pons, Simon Sr.; als Ouderling, 31 Juli 1955 te Den Haag.
 Pons, Simon Jr.; als Diaken, 31 Juli 1955 te Den Haag.
 Zandee, Johan Jan Carl; als Priester, 7 Augustus 1955 te Dordrecht.
 van Komen, Jan; als Ouderling, 7 Augustus 1955 te Groningen.
 Slok, Adrianus Pieter Hendrik; als Diaken, 7 Augustus 1955 te Delft.
 Slok, Frederik Hubert; als Diaken, 7 Augustus 1955 te Delft.
 Gaster, Henri; als Diaken, 21 Augustus 1955 te Den Haag.
 Terpstra, Klaas; als Diaken, 24 Augustus 1955 te Den Haag.

OVERLEDEN:

Köllmann, Maarten Anton; 21 Juli 1955 te Dordrecht.
Boschman, Jacoba Johanna Gerhardina Jansen; 10 Augustus 1955 te Enschede.
Snel, Nicolaas Dirk; 21 Augustus 1955 te Den Haag.

VERTROKKEN:

Sieverts, Maurine; Aangekomen 11 Juli 1953. Vertrokken 12 Juli 1955. Hoofdkantoor, later als Jeugdwerk Overzienster; Amsterdam.

Woltjers, Diana Antonia; Aangekomen 20 Juli 1953. Vertrokken 5 Augustus 1955. Rotterdam, Den Haag, Groningen, Amsterdam.

DeMann, Jack Frank; Aangekomen 1 October 1953. Vertrokken 10 Augustus 1955. Haarlem, later als G.P., Den Haag als D.P., Hoofdkantoor als Zendings Secretaris, Rotterdam Zuid als G.P.

Jongkees, Jeannette Ida; Aangekomen 1 December 1953. Vertrokken 26 Aug. 1955. Den Haag, Hoofdkantoor; ex-Redactrice van de Ster; Haarlem, Rotterdam.

Brijs, Maria Wilhelmina Johanna; Aangekomen 14 Februari 1955. Vertrokken 26 Aug. 1955. Amsterdam.

Maurine Sieverts

Diana A. Woltjers

Jack F. DeMann

Jeannette I. Jongkees

Maria W. Brijs

OVERGEPLAATST:

Owens, Carla; van Rotterdam Zuid naar het hoofdkantoor.
Westerduin, Johanna E. A.; van Rotterdam Zuid naar Den Haag.
Erickson, Blanche A.; van Rotterdam Zuid naar Haarlem.
Smith, E. Joe Ann; van Haarlem naar Den Haag.

De verschillende Z.H.V. groepen in de Nederlandse Zending hebben ijverig gewerkt om de buitengewoon fraaie bazarartikelen te vervaardigen ten bate van de zendelingen en leden van onze zending en natuurlijk voor de Z.H.V. kas.

* * * *

Z.H.V. UITSTAPJE

Op 14 Juli maakte onze Z.H.V.-zusters te Rotterdam Noord, die een beetje slecht ter been zijn, ook een gezellig uitstapje. Het was een heerlijke dag en de reis ging helemaal naar Tiel, Eck en Wiel en Amersfoort toe. In het Zeister bos trokken vooral de herten de aandacht van de dames in Eck en Wiel natuurlijk de lekkere kersen. Na een flinke reis door ons mooie landje werden onze zusters 's avonds, onder de hoede van het Z.H.V.-Bestuur van Rotterdam-Noord, weer netjes op tijd thuis afgeleverd. Wij

zijn er zeker van dat er heel wat nagepraat zal worden.

O MIJN VADER

(Het lied, dat door het Tabernakel Koor beroemd werd.)

*O, mijn Vader, die daarboven woont in heerlijkheid en licht,
Wanneer, ach! herwin 'k U bijzijn en zie 'k weer Uw aangezicht?
Woonde in Uwe heilige woning niet eenmaal mijn geest?
Werd hij in zijn eerste vroegste kindsheid niet gekoesterd aan Uw zij?*

*Met een wijs en heerlijk oogmerk zondt Gij mij naar d'aarde heen,
En onthieldt mij de herin'ring aan mijn toestand in 't verleen;
Maar toch: „Gij zijt hier een vreemd'ling”, lispte een fluis't'ring soms zo teer,
En ik voelde mijne herkomst uit een meer verheven sfeer.*

*'k Had geleerd te zeggen „Vader”, door Uw Geest, die werkt alom,
Maar voordat der kennis sleutel werd gebracht wist 'k niet waarom.
Zijn daar boven enkel vaders? Neen, dit schokt de rede zwaar,
Want de rede en eeuwige waarheid zeggen: „'k Heb een moeder daar!”*

*Mag ik als mijn proeftijd om is, als mijn stof tot d'aarde keert
Vader, Moeder, U ontmoeten in het Rijk waar Gij regeert?
Als ik dan geheel volbracht heb al mijn werk door U geboon,
Wil dan toestaan, dat ik kome en voor eeuwig met U woon.*

